

MD.P

6442 - 1-20/1

1953 december 1.

Kedves Andics Elvtársnő!

Mindenekelőtt hálásan köszönöm, hogy megbízásaimat olyan pontosan teljesítette. Egész héten irigységgel gondoltam arra a sok érdekes élményre, amelyektől betegségem megfosztott. De kénytelen vagyok belátni, hogy az orvosoknak igazuk volt, mert közben még egy kis influenzával ágybafekvésre voltam ítélve.

Most a következő kéressel fordulok Magához mint felettes hatóságomhoz. A titkárság kéresemre alkotószabadságomat 1954 július 31-ig meghosszabbítottta, tekintettel arra, hogy e szabadság nagy része betegségem miatt nem volt munkára felhasználható. Mivel az alkotószabadság magába foglalja az egyetemi munka alól való felmentésemet is, nagyon kérem, intézkedjék, hogy az OM ezt a bejelentést hivatalosan tudomásul vegye.

Szívésségeért előre is köszönet

Meleg üdvözléssel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

M. S. P.

L94C 1-40/2

AKadémiai nyomat, Győző-ny. 2. — 21615/52

1954 II. 23.

Kedves Andics elvtársnő, mivel kétszeri kísérlet után sem sikerült elérnem, hogy beszéljek magával, ezen az uton küldöm el mindanivalómat egy rövid feljegyzésben. Kérem értesítsen, hogy az OM hogyan fogadja ezt a javaslatot.

Üdvözlettel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

1954. 11. 23

F E L J E G Y Z É S

Mivel általános tapasztalataim azt igazolják, hogy fiatal irodalomtörténészeink képzettségének egyik legfőbb hiányossága az, hogy szinte semmit sem tudnak a marxi esztétikáról, javaslom a következőket:

Helyes volna, ha a 3-ik és 4-ik évfolyamnál heti 2-2 órát iktatnánk be az esztétika legfontosabb kérdéseinek koncentrált ismertetésére. Ennek tárgykörét és beosztását így képzelem el:

3-ik évfolyam:

Első félév: a marxi esztétika főkérdései. Előadás, heti két óra.

Második félév: az esztétika története. Előadás, heti két óra.

4-ik évfolyam:

Első félév: szeminárium: tárgya: a Marx-Lenini esztétika főszövegeinek, valamint a régebbi esztétika /elsősorban az orosz forradalmi demokraták/ legfontosabb szövegeinek elemzése és megvitatása. Heti két óra.

Második félév: szeminárium. Tárgya valamely döntő jelentőségű műfaj/elsősorban regény és dráma/ világirodalmilag döntő jelenségeinek elemzése és megvitatása, a kritikai realizmustól a szocialista realizmusig.

Hangsúlyozni szeretném, hogy ez a beosztás az abszolút minimumot jelenti, ha azt akarjuk, hogy a fiatal irodalomtörténészek ezen a téren valamit tanuljanak.

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

Lukács György

Budapest, 1954 szeptember 28.

Kedves Andics Elvtársnő!

A mellékelt hozzám intézett levél rövid tartalma az, hogy igyekezzünk beiktatni Vörösmartyt és József Atillát a jövő évi jubileumok közé. Az én egyéni véleményem az, hogy ez lehetetlen, nem azért, mintha költői nagyságuk révén ezt nem érdemelnék meg, hanem azért, mert műveikből oly kevés van lefordítva, hogy gyakorlatilag a jubileumok nemzetközleg nem lennének megünnepelehetők. Azonban világos, hogy egy ilyen kérdést egyénileg elintézni nem lehet és ezért kérem, kérdezzen meg egy pár kompetens embert, aztán közölje velem álláspontját, részben hogy a levélírónak felelhessek /kérem a levelet vissza/, főképpen hogy nézeteltérések esetén a kérdést meg lehessen vitatni.

Elvtársi üdvözléssel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

M. A. P.

L44C 2-40/4

Budapest, 1955 március 4.

Kedves Andics Elvtársnő!

Két fontos dologban írok magának. Az első a Világtanács titkárságának mellékelte levele. Az ott kívánt beszédkörútra nem tudok elmenni, részben mert nagyon el vagyok foglaltva, részben - noha most egész jól érzem magam - nem hiszem, hogy egy nagyobb nyilvános előadássorozat a megfelelő besuélgetésekkel egybekötve most egészségileg jó lenne nekem. Kérem gondoskodjon arról, hogy a mi Béketanácsunk értesítse a Világ-Béketanácsot.

A másik kérdés Heller Ágnes kinevezése. Örömmel vettem tudomásul, hogy az OM részéről megtörtént. Most azonban a besorolással van baj. I.Tóth Zoltán és Tamás Lajos, akikkel beszéltem, helyeslik a kinevezést és örülnek, hogy ez az esztétika és filozófia oktatása szempontjából hasznos lesz. De a jelen lépitési körülmények között nehéz helyet teremteni. I.Tóth Zoltán azt mondta nekem, hogy minden további nélkül meg lehetne a dolgot csinálni, ha Galántai elvtársát, akitől a Történelmi Intézet egész szívesen ~~kiválna~~ megválna, el lehetne helyezni a Munkásmozgalmi Intézetnél. Nagyon kérem, tegyen meg mindent, hogy ez a dolog rendbe jöjjön, mert hiszen - mint már mondtam magának - a fiatal nemzedék egyik kimagaslóan tehetséges tagjáról lenne szó.

9.2.11

Ami az előírt óraszámot illeti, ott sem volna baj, mert Heller Ágnes már most is 3 óra filozófiatörténetet ad elő a Közgazdasági Egyetemen, ami beleszámit a kötelező óraszámba és I.Téth Zoltánnak bejelentette, hogy nagyon szívesen hajlandó a történészek kulturtörténeti előadásaiiban filozófiai előadással résztvenni. Így az egyetem egy sokoldalú, filozófiában és esztétikában egyaránt használható előadót nyerne. Nagyon kérem, lépjen közben minél gyorsabban és erélyesebben, mert – az objektív bajoktól eltekintve – az elintézésig szegény Heller Ágnes egy fillér fizetést sem kaphat, aspiránsi stipendiuma pedig természetesen már megszűnt.

Elvtársi üdvözléssel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arché

M. DP

L 446 1-40/5

Budapest, 1955 április 27.

Kedves Andics elvtársnő, mellékelten küldöm a Thomas-Mann-eset
összes aktáit. Az én cikkemet illetően csak annyit akarok ismét
megjegyezni: a cikk egyedül nem jelenhet meg, csakis Thomas Mann
előszavával együtt. Amennyiben tehát újabb döntés jönne a előszó
megjelenése ellen, ez automatikusan azt kell, hogy jelentse, hogy
az én előszavam sem jelenik meg.

Elvtársi üdvözléssel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

A.S.P.

L442 1-40/6

Budapest, 1955 május 30.

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

Kedves Andics elvtársnő!

Szombati beszélgetésünk értelmében röviden összefoglalom az olaszországi utazás múltját és jövőjét. Tavaly Berei elvtárs vetette fel a gondolatot, hogy azokban a nagy olasz városokban, ahol könyvem körül sikeres vitaülések voltak, tartsak felolvasásokat. /Róma, Messzina, Firenze, Torino, Milano/. Berei elvtársnak akkor azt mondtam, hogy csak az olasz párt kifejezett helyeslése esetén tartom meg ezeket a felolvasásokat. Az igenlő válasz beérkezett. Az eredeti terv az volt, hogy az idén tavasszal rendezzül meg. De ez a waimari Schiller-ünnepség és az eredetileg májusra tervezett helsinki béketalálkozó miatt lehetetlenné vált.

Igy most szeptember-október hónapokról volna szó. /Meg kell jegyez-
nem, hogy Berei elvtárrsal következőkben állapodta meg: 1. erre az utra
Gertrud elkísér engem. 2. a felolvasásokon kívül módomban lesz két
hetet tölteni Firenzében az ottani művészet tanulmányozása céljából./
Olasz ismerőseim azt mondják, hogy szeptember korai előadások céljára,
ezért azt javasolnám, hogy szeptemberben Firenzében tölteném az emli-
tett 14 napot, ott a hó végén megtartanám első előadásomat s azután
indulna meg a körút, úgy ahogy azt a követség elrendezi. Meg kell még
jegyezni, hogy most hallottam Infeldtől, hogy nehéz vizumot kapni és
és is csak azért szerezhett, mert pártunkivüli tudósok exponálták ma-
gukat érte. Én nekem ilyen ismerőseim nincsenek, legfeljebb arról le-
hetne szó, hogy egyes római írók, mint Moravia és Carossai lépnek fel
ebben az értelemben. A többi a követségnek vagy a pártnak kell elren-
delnie.

Mivel a vizum megszerzése időt vesz igénybe, a dolgot most kellene elindítani, hogy össze minden rendben legyen. Különbenis nekem előre kell tudnom, lehetséges-e a felolvasókört, mert csak ez esetben készíteném elő előadásomat, amire néhány hét szükséges. Az előadás tárgya. A polgári realizmus lehetősége a mai kapitalista államokban.

Elvtársi üdvözlettel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

Budapest, 1955 június 5.

Kedves Andics elvtársnő!

Kivánságához képest elolvastam Bernáth Aurel felszólalásának szövegét. Mindenekelőtt ki kell jelentenem: egyáltalában nem látok benne semmi katasztrofálist. Az hogy egy ~~magyar~~ polgári világszemléletű művész polgári gondolatokat fejez ki, abban nincs semmi megdöbbenő - feltéve, ha azt akarjuk, hogy megszólaljon. Helytelen nézeteit természetesen meg kell cáfolni /és e tekintetben helyesnek tartom a telefonbeszélgetésünkben felsorolt személyeket/. A cáfolatoknak azonban nem szabad ledorongolásig menni, mert különben nem lesznek meggyőzőek. Bernáth Aurel egy bizonyos áramlatot képvisel nálunk.

A hibákat nagy vonalukban két csoportra lehet osztani. Az egyik egy olyan opozíció, amely a mi hibáinkból jött létre. Ha e hibák egy részét már korrigáltuk is, illetve meg kezdtük korrigálni - a cáfolat csak akkor lehet hatásos, ha a magunk részéről elismerjük, hogy ilyen hibák tényleg voltak. Ez vonatkozik elsősorban Derkovits értékelésére, ahol az én véleményem szerint igen erőlyesen kell szembeállítani a múlt helytelen értékeléseivel és ezzel tárgyaltatani Bernáth érvelését. Ide tartozik - ez persze sokkal bonyolultabb kérdés - Nagybánya értékelése. /Ez sok tekintetben párhuzamos probléma irodalomtörténeti mulasztásunknak, hogy nem adtunk még soha helyes marxista értékelést a Nyugat-korszakról./ Ennek az a következménye, hogy mindakét esetben kritikai és történelmi irodalmunkban folytonos ingadozás van: vagy rettentően túlbecsülik Nagybányát és a Nyugatot, vagy pedig szektárius módon alábecsülik, ahelyett, hogy az imperia- lista kor magyar viszonyainak konkrét analizise segítségével konkrétan világossá tennék pozitív és negatív oldalait egyaránt. Bernáth Aurel nál világos Nagybánya kritikátlan túlbecsülése. Ezt ellensúlyozni csak Nagybánya helyes kritikájával lehet, amely kritikához hozzátartozik a pozitív vonások elismerése, az, hogy sok tekintetben haladást jelentett képzőművészeti kultúránkban. Ez a kérdés a legszorosabb összefüggésben van a nemzeti tradíciók helyes értékelésével, itt szintén a túlfeszített és hibás álláspont következtében nem lehet a polgári művészeket meggyőzni az igazi marxista álláspont helyességéről. Ez a kérdés összefüggésben van a szovjet művészethez való mi viszonyunkkal, amely esetben szintén tény az, hogy szovjet barátaink részéről ma sok tekintetben helyesebb és dialektikusabb álláspont jut érvényre, mint az első időben - hozzávéve természetesen azt is, hogy Ék Sándor és társai az első időben túlzottan és a maguk érdekében folytatott demagógiával hirdették a szovjet álláspontot. Ebbe a csoportba tartozik még két kérdés. Először a tömegigény és a magas kultúra kérdése. Számtalan eset van irodalom, művészet és tudomány területén, amikor a pillanatnyi tömegigény nevében lekritizálunk dolgokat, amelyeknek igen is lehetne nevelő hatásuk a tömegek kulturális fejlődésére. Ilyen hibák táplálják a polgári művészek azon helytelen álláspontját, hogy az ő feladatuk a magas kultúrát megvédeni és megőrizni a tömegigények "lealacsonyító" követeléseivel szemben. Itt a helytelen szembeállítást kell elmenteltetni, hogy polémikusan helyes álláspontokhoz jussunk. Ide tartozik, másodszor, a naturalizmus kérdése, amely a képzőművészetben távolról sincs eléggé tisztázva és ennek következtében igen sok konszenzusos irányzatot vagy művészetet diffamáljának.

Bernáth irásának van két pontja, ahol polgári korlátozottsága egészen világosan napfényre jön. A polémiaának szerintem erre a két pontra kellene összpontosulnia. Először az esztétizmus védelme. Bernáth ezt úgy oldja meg, hogy az esztétizmus kételését azonosítja a szépre való törekvéssel. Ennek a két kérdésnek egymáshoz semmi köze nincs. Ott, ahol a legvilágosabb volt a szépre való törekvés /görög művészet, renaissance/ szó sem volt és társadalmilag nem is lehetett szó esztétizmusról. Viszont az utolsó polgári korszak társadalomtól elszakadt művészei ezen a címen védelmezték számos művészileg üres, vagy felettte problematikus kísérletet, amelynek sem tartalmilag, sem formailag nem volt semmi köze a művészi szép kereséséhez.

A második - és szerintem legnagyobb - hibája Bernáth álláspontjának az ugynevezett állapotyszerűség védelme. Felhozott példája teljesen félrevezető. Egyszerűen nem igaz, hogy Tizian "állapotyszerű" volna például Jan Steen-nel szemben, /akinek művészetét Bernáth mellel alábecsüli/. A műalkotás belső dinamikájáról, tartalmasságáról, belső dramatizmusáról van szó - amihez egyáltalában nem szükséges a külső mozgalmasság és másrészt gyakoriak az olyan képek, amelyek látszólag igen mozgalmasak, belsőleg azonban állapotyszerűek, csendéleti jellegűek. Ez a helytelen fejlődés már az első nagy impresszionistáknál látható /persze távolról sem minden alkotásukban/. De nem kétséges, hogy a csendéletszerűség, amely művészi visszatükrözése a késői kapitalizmus életürességének és az abba való művészi beletörődésnek, már Manetnél is kezd jelentkezni. /Ez természetesen visszavonatközi Nagyban kriticájára is./ Nagyon jó volna, ha a vitában résztvevő művészettörténészeket rá lehetne venni arra, hogy ezt a kérdést komolyan tárgyalják.

Most azonban még egy ezzel a kérdéssel lazán összefüggő problémára szeretném felhívni figyelmét: Ferenczi Noémi esetére. Azt hiszem felesleges arról beszélni, hogy milyen nagy művész. Amiért erről írok, a következő: Ferenczi Noémi 65 éves, komolyan, sőt lehet hogy súlyosan beteg, szivbajos és jelenleg közönséges körzeti orvosi kezelésre van utalva. Mivel tudom, hogy milyen középserű embereknek is van jogosultságuk a Kutvölgyi kórház állandó használatára, arra kérem, szereztesse Ferenczi Noéminek erre való jogosítványt.

Elvtársi üdvözléssel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

Budapest 1955. június 8.

Kedves Andics elvtársnő!

Szecsődi és Balogh elvtársak elaborátumában nekem mindenekelőtt a morális szempont ütközött fel. Kezdem egy látszólag kis esettel. A 8. oldalon az elvtársak azt írják, hogy eddig 3 kandidátusunk védte meg disszertációját. Nevek nincsenek felsorolva, de a disszertációk témájából világos, hogy a harmadik közülük Balogh elvtársé. Most már lehetetlen, hogy Balogh elvtársnak elkerülte volna a figyelmét, hogy ő még nem védte meg a disszertációt. Minek minősítsünk egy ilyen állítást? Véleményem szerint ez a párt és a közvélemény tudatos félrevezetése.

Ezt a látszólag kis esetet azért emelem ki, mert felette jellemző az elvtársak egész módszerére. Ez sajnos nem került eddig a párt megfelelő ellenőrzése elé, s ezért ebben a kérdésben még Rákosi elvtársat is félrevezették. Annakidején a vitában Szecsődi elvtársék azt állították, hogy a filozófusok nem foglalkoztak a Horthy-korszak ideológiájának bírálataival. A vitában való első felszólalásomban kiemelttem azt a közismert tényt, hogy én igenis számos előadásban és cikkben hazaérkezésem után közvetlenül bíráltam Szabó Dezső és Németh László ideológiáját. A vitára nézve jellemző volt, hogy az utánam felszólalók ebben a kérdésben nem vitatkoztak velem, csak úgy tettek, mintha az én nyilatkozatom el sem hangzott volna és megismételték előbbi állításukat. Amikor Rákosi elvtárs hetvenedik születésnapomon telefonon felhívott, hogy gratuláljon nekem, megkérdezte, ki beszélt az Akadémia ülésén. Amikor Szigeti József nevét említettem, megkérdezte tőlem, hogyan fejlődik Szigeti. Válaszomban természetesen elsősorban Szogeti elvtársnak a szellem-tudomány bírálatáról írt munkáját emeltem ki. Erre Rákosi elvtárs megkérdezett engem: Vajjon az ő kongresszusi beszéde után írta-e Szigeti ezt a dolgozatot. Kénytelen voltam közölni Rákosi elvtárral, hogy ez a munka jóval a kongresszus előtt jelent meg nyomtatásban. Ebből világosan látható, hogy Rákosi elvtárral senkisémm közölte ezt a tényt, sőt azok, akik neki anyagot adtak kongresszusi felszólalásához, ezt a tényt eltitkolták előtte. Természetesen nincs okmányos bizonyítékom arra, hogy ezt Szecsődi és Balogh elvtársak személyesen követték el, de bizonyos, hogy ez az ő egész vitaközmódjuknak szelleme.

Ilyen stílusú állításokkal és letagadásokkal van tele az egész elaborátum. Kezdve azon, hogy az Akadémia újjászervezését megelőző idő pedagógiai munkájában le van tagadva Fogarasi elvtárs és az én egyetemi tevékenységem, holott mindazok az elvtársak, akik ~~ma~~ produktíve részt vesznek filozófiai életünkben a mi tanítványaink és ebben az időben nevelkedtek marxista tudósokká. Ugyaníde tartozik, hogy Szecsődi és Balogh elvtársak minket kritizálnak, hogy nemcsak nem foglalkozunk a magyar haladó hagyományokkal, hanem - állítólag - ellene vagyunk annak, hogy filozófusaink velük foglalkozzanak. Ez állítás "bizonyításaként" letagadják Heller Ágnes elvtársnő nagy tanítványát Erdélyi Jánosról, mely eddig az egyetlen tudományos értékű munka ebből a témakörből, stb. stb.

Amennyiben Szecsődi és Balogh elvtársak nem tények letagadásával vagy nem létező dolgok létezőként való feltüntetésével "bizonyítják" állításait, "módszerűk" abból áll, hogy állításainkat kicsvarják, az ellenkező értelmet tulajdonítják neki. Így például filozófia és propaganda és agitáció viszonyában így a történelmi

materializmus filozófiai jellegében, stb.

Mindebből két következtetést kell levonni. Először ~~is~~ lehetetlen, felette káros lenne, ha Szcsódi és Balogh elvtársak írását a párt eljuttatná a "Voproszi filozófii" című folyóiratnak. Az utolsó időben kezd szorosabbra fűződni együttműködésünk a szovjet filozófusokkal. Ezt Fogarasi elvtárs indította meg a zürichi nemzetközi kongresszuson, a közeledésk jelentékenyen előrehaladt és és konkretizálódott Konsztantinov elvtárs budapesti tartózkodása következtében, végül Fogarasi elvtárs utolsó moszkvai tartózkodása még egy lépést jelent ebben az irányban. Most már, ha a párt Szcsódi és Balogh elvtársak ferditő és rágalmozó "módszerrel" megírott cikkét kiküldnék, Fogarasi elvtárs és én kénytelenek lennénk, az orosz elvtársak helyes információja céljából ezeket a machinációkat leleplezni. Azt hiszem, nem szorul bővebb fejtegetésre, hogy ez nem válna hasznára együttműködésünknek a szovjet filozófusokkal.

Másodszor, ha egy közönséges párttag életrajzát illetőleg olyan módon vezeti félre a pártot, minahogy azt Balogh elvtárs disszertációjának megvédésében megtette, fegyelmit szoktak indítani ellene.

Elvtársi üdvözléssel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

M.D.P

L 942 1-4019

Budapest, 1955 szept.29.

Kedves Andios elvtársnő!

Mai telefonbeszélgetésünk értelmében hivatalosan értesitem arról, hogy a berlini Aufbau-Verlag tizéves jubileumára engem és felségemet meghívtak. Az ünnepségek keretében kellene megtartanom székfoglaló előadásomat mint a Művészeti Akadémia levelező tagja. Kérem intézze el, hogy az engedélyt minél előbb megkapjuk, mert az olaszországi út és a berlini elutazás között nem lenne idő ezt a kérdést elintézni, pedig mindkét okból nagyon fontos lenne, hogy novemberben Berlinbe mehessünk.

Elvtársi üdvözlettel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

LL 46 1-40/10

Budapest, 1955, november 8.

Kedves Andics elvtársnő!

Nagyon kérem támogassa minden lehető módon Mészáros István elvtárs házassági engedélyének kérdését. Maga tudja, hogy én Mészáros elvtársat a fiatal tudósnevezdek egyik legtehetségesebb tagjának tartom. Már évekkkel ezelőtt egy dolgozatáért József Attila díjat kapott, disszertációja pedig kiemelkedő jelentőségű tudományos munka, mely számos új eredményt tartalmaz. Mészáros elvtársat 1949-ben ismertem meg, mint fiatal munkáskádert. Az azóta eltelt időben a dolog etrmészeténél fogva sokat dolgoztam vele együtt. Meggyőződtem arról, hogy jellemes ember és elvszilárd kommunista. Ennek értelmében a pártba való felvételnél én voltam egyik ajánlója. Ha tehát arról van szó, hogy Mészáros elvtárs egy fiatal olasz lányt akar feleségül venni, minden emberi és politikai biztosíték megvan arra, hogy ebből Népköztársaságunk számára a legkisebb kár sem származhatik. Én magam kommunista felelősségem teljes tudatában teljes mértékben és minden tekintetben jóátallok Mészáros elvtársért.

Eltársi üdvözléssel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

L446 1-40/11
Budapest, 1955 november 23.

Kedves Andics elvtársnő!

Nem tudok a részleteket illető megjegyzéseket tenni. Emlékezni fog, többször mondtam: főfeladatunk őket verni a becsületes kommunista /bár tévelygő/ írók és a reakciósok között. Nem szabad őket összepofozni. Ez sajnos megtörtént.

Ezért nem értek egyet az adminisztratív rendszabályok ama bagatellizálásával, mely a kérdés metafizikai megfogalmazása formájában történik. /4.old/. Persze kell adminisztratív rendszabály is, ha a népköztársaság sorsdöntő kérdéseiről van szó. De én sem abban, hogy Benjamin gorombán felelt Szabolcsinak, vagy Illyés Szigetinek stb.stb. nem vagyok képes ilyen veszedelmet látni. Szabolcsi vagy Szigeti fölényes válaszai például többet használtak volna ügyünknek, mint az a foganatosított adminisztratív rendszabályok.

Még kevésbé tudok egyetérteni azzal /5.old/, hogy nem forog fenn az új sematizmus veszélye. Erről is többször részletesen beszéltem magával.

Összefoglalva: úgy vélem, hogy a Deák Frenc-féle rosszul begombolt mellényt újból ki kellene gombolni. Szerintem csak így lehet a párt, a népi demokrácia és az irodalom igazi érdekeit helyesen szolgálni.

A tervezetet mellékelten visszaküldöm.

Elvtársi üdvözléssel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.

L44 L 1-40/12

Budapest, 1956 február 22.

Kedves Andics Elvtársnő!

Mellékelek egy ma érkezett meghívót. A társaságot, mely küldi, régóta ismerem és eddig egyénileg sikeresen szabotáltam mind a tagságot, mind az összejöveteleken való részvételt. Tekintettel a meghívást elfogadók névsorára, ezt most már egyénileg nem me-
rem megtenni és kérem a párt döntését válaszmam illetőleg.

Nagyon jó volna, ha a jövő hét közepén tudnám a döntést. Holnap Varsóba utazom egy előadást tartani és kb. kedden leszek újra Pesten.

Elvtársi üdvözléssel

Lukács György

MTA FIL. INT.

Lukács Arch.